

Una vegada havia una velleta que vivia en una casa del bosc; era la Maria Castanyera. Oi que coneixeu la Castanyera?

La Marieta Castanyera portava sempre una faldilla molt llarga que li arribava fins als peus, un mocador al cap i un cistell al braç.

Quan arriba la tardor i comença a fer fred, surt al bosc i cull castanyes. Voleu saber què li va passar un dia?

Va arribar al bosc, va veure castanyes per tot arreu i va dir:
Oh, quantes castanyes! Què contenta estic!

I es posà a collir castanyes. I vinga a collir castanyes!. I deia:
Castanya, castanyeta... al cistell!

Castanya, castanyeta... al cistell!

I castanya que agafava, al cistell la posava!. Quan la Maria Castanyera va tenir el cistell ben ple, se'n va anar al poble on tenia la seva paradeta. Va encendre el foc de la torradora per poder torrar les castanyes. Va per agafar les castanyes del cistell i...

Ai! I les castanyes? On són?

El cistell era ben buit; totes, totes havien fugit!.

La Maria Castanyera es va esverar. Va començar a buscar les castanyes per tot arreu i cridava:

Castanyes, on sou? Castanyes, On sou?

Ningú no contestava. Les castanyes no hi eren. Es va posar a ploure, i entre les gotes que rebotien a terra, la Maria Castanyera va veure, tot d'una, una castanya que caminava.

*Com pot ser? Les castanyes no caminen pas!. Oh! I una altra castanya que també camina! Però si tenen banyes i tot!.
Què he fet! He collit cargols i no pas castanyes!*

Hi havia cargols per tot arreu: al terra del carrer, a la paret, a la cadira, a la torradora...

*Hauré d'anar al bosc un altre cop! Ja cal que corri...
Els nens de l'escola aviat vindran i no tindrè les castanyes torrades!*

Quan la Maria Castanyera va arribar al bosc, va dir:

Per no equivocar-me cantaré la cançó del "cargol treu banya" i si no són castanyes, no trauran les banyes.

(Cantar la cançó)

Quan va acabar de cantar la cançó, va mirar les castanyes i va dir:

No traieu les banyes?. Doncs, sou les castanyes!!!

Aquesta vegada la va encertar!. Se'n tornà cap a la seva paradeta; les començà a torrar i, molt contenta, es posà a cridar:

Castanyes!, Castanyes ben torrades, calentes i fumades!

Les nenes i els nens, quan la van sentir cantar, corrents hi van anar.

I així acaba la història de la Marieta Castanyera que un dia va agafar cargols amb banyes pensant-se que eren castanyes.